

Arrest

nr. 272 128 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Peruaanse nationaliteit te bezitten. De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1972. De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1973.

Beide hebben samen drie kinderen, waarvan de twee jongste kinderen samen met hen in België verblijven. In Peru woonden verzoekers weliswaar nog samen, alhoewel ze hun relatie al hadden beëindigd.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 18 februari 2020. Op 2 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 juni 2021 worden de verzoekende partijen gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van G.Q.[J.][E.](hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lima (Peru) en bezit u de Peruaanse nationaliteit. U had een relatie met [L.O.C.J.][...]. Jullie waren niet gehuwd en zijn intussen uit elkaar, hoewel jullie nog steeds samenwonen. Samen kregen jullie drie kinderen. In Peru tiert de criminaliteit welig. Uw oudste zoon [E.] werd in 2012 op straat overvallen door een man met de bijnaam [M.]. Omdat de politie uw vrouw niet hielp, ging u op onderzoek uit en kwam u te weten waar deze man woonde. U gaf deze informatie door aan de politie. Uw klacht werd genoteerd maar [M.] werd nooit gearresteerd. Zelf werd u in 2006, in 2010 en in 2018 slachtoffer van een diefstal. Dit laatste incident had een grote impact op u. Niet alleen werd u fysiek toegetakeld, waardoor u beroep moest doen op een arts, ook mentaal had dit grote gevolgen. U werd doorverwezen naar een gespecialiseerd centrum en kreeg begeleiding van een psycholoog en een psychiater. Deze brachten u er terug bovenop. Er werd u aangeraden om iets te ondernemen waar u echt zin in had. U zette hierop de activiteiten van het confectiebedrijf dat u samen met [L.] had opgezet op een laag pitje en begon aan een opleiding tot barbier. In juni 2019 startte u een eigen barbierszaak op de benedenverdieping van uw woning in Puente Piedra, een noordelijke stadswijk van Lima. Op 6 november 2019 vond [L.] een dreigbrief die onder de deur van uw zaak geschoven was. Hierin werd geëist dat jullie 1500 soles zouden betalen ter bescherming van uw zaak. Jullie mochten de politie niet contacteren en moesten wachten op verdere informatie. Twee of drie dagen later werd [L.] een eerste keer opgebeld. Een man vertelde haar dat jullie moesten meewerken, dat jullie 1500 soles moesten betalen voor bescherming en dat ze op de hoogte waren van het reilen en zeilen in jullie gezin. Om de man af te schrikken, zei [L.] dat ze de politie op de hoogte zou brengen. Hij begon haar hierop te beledigen en [L.] beëindigde de oproep. Diezelfde dag bleef [L.] oproepen krijgen van hetzelfde telefoonnummer. Ze nam evenwel niet meer op. Een dag later ging [L.] naar het politiecommissariaat in Puente Piedra. Hier werd ze op haar gsm gebeld door een ander nummer. Ze nam op en herkende de stem van de man die haar daags voordien opgebeld had. De bedreigingen werden herhaald. [L.] trachtte een agent aan te klampen maar werd niet geholpen. Er werd haar gezegd dat er te weinig personeel was, dat ze haar telefoonnummer moest veranderen en dat jullie maar camera's aan jullie woning moesten hangen. [L.] keerde onverrichterzake huiswaarts en ontdeed zich van de dreigbrief. Haar zus [N.], die in Spanje woont, raadde jullie aan om het land te verlaten. Haar was immers hetzelfde overkomen. Jullie besloten haar raad op te volgen en begonnen de nodige voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Jullie besloten ook voorzichtig te zijn en het huis niet onnodig te verlaten. Jullie kinderen legden enkel nog examens af in december 2019, maar gingen verder niet meer naar school. [L.] bleef nog voortdurend gebeld worden door onbekende nummers. Ze beantwoordde deze oproepen echter niet meer. Eenmaal werd er een ruit van jullie woning gebroken. Op 26 januari 2020 vond [L.] een tweede dreigbrief in de barbierszaak. Opnieuw werd er een poging ondernomen om jullie af te persen. Ditmaal zaten er ook vier kogels in de enveloppe. Jullie belden de politie. Onmiddellijk kwamen er twee agenten ter plaats[E.]Zij deden de nodige vaststellingen. Later die dag gingen u en [L.] naar het politiecommissariaat om de officiële aangifte op te maken. Met uitzondering van de voortdurende telefonische oproepen gebeurde er nadien wekenlang niets. Op 17 februari 2020 verlieten u, [L.] en jullie twee jongste kinderen, P. en S., het land. Daags nadien kwamen jullie aan in België. Op 2 maart 2020 verzochten jullie om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Peru vreest u om het leven gebracht te worden. U weet niet door wie u in Peru afgeperst en bedreigd werd. In de media werd er wel veel bericht over soortgelijke zaken waarbij de slachtoffers het leven lieten. U vermoedt dat u zich nergens anders in Peru kan vestigen omdat de ouders uw nieuwe adres eenvoudig zouden kunnen achterhalen. Uw oudste zoon [E.]trok na jullie vertrek uit Peru in bij D., de zus van [L.] die in het centrum van Lima woont. Eenmaal keerde hij terug naar jullie woning in Puente Piedra om er iets op te halen. Hij vond er een derde dreigbrief en deed hiervan aangifte bij de politie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; de aangifte die [L.] in 2012 deed bij de politie naar aanleiding van de problemen van [E.]met een zekere [M.], door wie hij overvallen en geslagen werd; jullie politieklacht d.d. 27 januari 2020 waarin genoteerd werd dat er een dreigbrief met enkele kogels werd aangetroffen in uw woning; en enkele moeilijk leesbare documenten waaruit blijkt dat u in Peru een psychologische

behandeling volgd[E.]Na het onderhoud maakte u nog een aantal opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u in Peru behandeld werd voor een mentale problematiek. Ofschoon u aangaf concentratieproblemen te hebben en in België in behandeling te zijn bij een psycholoog legde u geen documenten in dit verband neer. U stelde voorts geen medicatie meer in te nemen. U verklaarde daarnaast dat uw psychologische behandeling in Peru goed geholpen heeft, dat u er een zeer moeilijke periode doormaakte maar dat u zich momenteel goed voelt (CGVS [J.], p. 11). U haalde dan ook geen elementen aan die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt de wijze waarop u en [L.] bedreigd en afgeperst werden merkwaardig over. Zo blijkt uit jullie verklaringen dat, ofschoon jullie belagers wilden bekomen dat u en [L.] 1500 soles aan hen overmaakten, de tegenpartij nooit kenbaar heeft gemaakt op welke manier jullie hieraan tegemoet zouden kunnen komen. Zo blijkt dat er noch in de twee dreigbrieven noch in de twee telefonische oproepen die [L.] beantwoordde concreet werd uitgelegd hoe het gevraagde bedrag overgemaakt moest worden. Er werd alleen gezegd dat men later contact met jullie zou opnemen en dat er een rekeningnummer gecommuniceerd zou worden. Uit jullie verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel niet dat er ooit een rekeningnummer is overgemaakt aan jullie zodat jullie aan de vraag van jullie afpersers zouden kunnen voldoen. In de dreigbrieven stond er niet vermeld hoe jullie het geld moesten overmaken en in de twee gesprekken die [L.] had met de tegenpartij werd er slechts gezegd dat ze haar later een rekeningnummer zouden geven (CGVS [J.], p. 21 en 24). Ook uit de verklaringen van [L.] blijkt niet dat er aan haar een rekeningnummer werd gecommuniceerd: tijdens het eerste telefoongesprek stelde de man met wie ze sprak dat hij later een rekeningnummer zou geven en na het tweede telefoongesprek zei [L.] tegen een politieagent dat ze haar een nummer gaan geven om het geld op te storten (CGVS [L.], p. 15). Nochtans had [[L.]] tijdens haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat jullie belagers haar bleven bellen, onder andere om een rekeningnummer af te geven om het geld op te storten (Vragenlijst CGVS [L.], ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat jullie belagers jullie volgens jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal wel probeerden af te persen maar nooit concrete instructies nalieten is weinig aannemelijk en zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen daadwerkelijk afgeperst en bedreigd geweest te zijn op de helling. Bovendien kan er betreffende de door jullie beweerde afpersing nog gewezen worden op een bevreemdende vaststelling. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en [L.] 1500 soles moesten betalen aan jullie belagers. Tijdens jullie persoonlijk onderhoud spraken jullie allebei daarentegen over 1500 dollar (CGVS [J.], p. 12, 18 en 24; CGVS [L.], p. 9). Hiermee geconfronteerd verklaarde u nooit over dollars gesproken te hebben en steeds vermeld te hebben dat het om soles gaat (CGVS [J.], p. 32). Ook in jullie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud ontkenden jullie over dollars gesproken te hebben. Het louter ontkennen van eerdere uitspraken is hiervoor echter geen afdoende uitleg. Ook deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de afpersingen op de helling.

Voorts dient er benadrukt te worden dat jullie geen enkele kennis hebben over jullie belagers. Zo had u geen enkel idee van wie jullie zou afpersen. U verwees naar de georganiseerde misdaad maar u gaf aan dat het gaat om voor u volstrekt onbekende mensen (CGVS [J.], p. 30). U heeft bovendien niets ondernomen om u verder te informeren over jullie belagers. U gaf aan dat dit onmogelijk is. Gevraagd waarom specifiek uw zaak gevisieerd werd, gaf u aan dit evenmin te weten. U verklaarde weliswaar dat er in het nieuws over soortgelijke zaken werd bericht, maar u informeerde zich er verder niet over (CGVS [J.], p. 30). Ook [L.] tastte in het duister toen haar gevraagd werd wie jullie in het vizier nam (CGVS, p. 10 en 11). Ze vermoedde echter wel dat de familie van [M.], de persoon die zij in 2012 had aangegeven bij de politie als zijnde de man die jullie zoon overvallen had met een mes en een pak slaag had gegeven, achter deze problemen zou kunnen zitten. [M.]'s tante had haar immers gezegd dat deze gebeurtenis haar zou blijven achtervolgen en [M.]'s familie weet wie jullie zijn (CGVS, p. 10, 11 en 12). Dit verband tussen

uw zoons problemen in 2012 en uw problemen sinds november 2019 is evenwel allerm minst aannemelijk. Zo had ze geen concrete aanwijzingen hiertoe. Gevraagd of er tussen 2012 en 2019 nog andere incidenten hadden plaatsgevonden tussen jullie en deze familie, antwoordde zij dat dit niet het geval was. Erop gewezen dat het dan wel zeer bevreemdend overkomt dat deze familie zeven jaar na de feiten jullie plotsklaps toch in het vizier zou nemen, verklaarde [L.] dat ze alleen maar een verband vermoedt, maar dat ze geen concrete aanwijzingen in dit verband had (CGVS [L.], p. 12). Bovendien verklaarde ze haar vermoedens nooit met u besproken te hebben, hetgeen nochtans redelijkerwijs verwacht zou kunnen worden. Voorts, gesteld dat er een verband zou zijn met [M.] – van wie jullie overigens de volledige naam niet kennen (CGVS [J.], p. 16; CGVS [L.], p. 11) –, dan nog is het hoogst merkwaardig dat er in de dreigbrieven en de twee telefonische gesprekken die [L.] met jullie afpersers had, enkel gesproken werd over jullie twee jongste kinderen maar dat er met geen woord werd gerept over E., die nochtans volgens [L.]'s hypothese aan de oorsprong zou kunnen liggen van jullie problemen sinds november 2019 (CGVS [J.], p. 27; CGVS [L.], p. 15). Bovendien woont [E.] nog steeds in Lima (CGVS [J.], p. 5; CGVS [L.], p. 4). Dat er een verband zou bestaan tussen jullie problemen in de periode 2019-2020 en E.' problemen uit 2012 – die niet meteen ter discussie staan –, is dan ook allerm minst aannemelijk. Het loutere feit dat jullie compleet in het duister tasten over wie jullie zou afpersen en bedreigen, jullie geen enkele poging ondernomen hebben om informatie over de identiteit van jullie belagers te verkrijgen en enkel een onaannemelijke hypothese hierover naar voor konden schuiven zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover nogmaals op de helling.

Tevens kan jullie houding maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de door jullie beweerde vrees om door jullie belagers vermoord te worden. Klaarblijkelijk wisten jullie belagers vanaf de start van jullie problemen waar jullie woonden, stelden ze te weten wie jullie kinderen waren en waren ze op de hoogte van jullie dagdagelijkse gewoonten (CGVS [J.], p. 12; CGVS [L.], p. 7 en 9). Bijgevolg komt het zeer bevreemdend over dat jullie steeds in hetzelfde huis bleven wonen, daar waar jullie een aantal familieleden in Lima of elders in Peru hebben wonen waar jullie eventueel terecht zouden kunnen. U vertelde in dit verband onder meer dat [L.]'s familie jullie goed hielp (CGVS [J.], p. 5, 6, 7 en 12; CGVS [L.], p. 4 en 5). Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat u nog wel boodschappen ging doen, dat jullie kinderen nog examens gingen afleggen in hun school en dat jullie jullie machines van jullie confectiebedrijf nog konden verkopen (CGVS [J.], p. 9 en 23; CGVS [L.], p. 6 en 7). Tevens komt het ook bijzonder bevreemdend over dat [L.], ofschoon zij voortdurend werd opgebeld door voor haar onbekende nummers, nooit van telefoonnummer is veranderd (CGVS [J.], p. 22; CGVS [L.], p. 16). Een dergelijke houding, hoewel jullie vrezen dat u, [L.] of jullie kinderen vermoord zouden worden door jullie belagers, is weinig aannemelijk. Hierbij aansluitend kan er nog opgemerkt worden dat, ofschoon u en [L.] verklaarden dat jullie een aantal dagen na het begin van jullie problemen op 6 november 2019 reeds het besluit hadden genomen om Peru te verlaten (CGVS [J.], p. 12; CGVS [L.], p. 9 en 10), jullie nog in het land – en zoals hierboven reeds aangestipt, in hetzelfde huis – bleven wonen tot jullie vertrek uit Peru op 17 februari 2020, i.e. meer dan drie maanden later. Nochtans werden de paspoorten van [L.] en jullie kinderen reeds op 29 november 2019 uitgereikt en waren jullie, zoals blijkt uit jullie verklaringen, sinds de eerste bedreiging op 6 november 2019 (enorm) bang dat jullie iets zou overkomen (CGVS [J.], p. 12, 13, 23, 25 en 26; CGVS [L.], p. 9, 10 en 17). Uit het gegeven dat jullie nauwelijks voorzorgsmaatregelen namen en uit de vaststelling dat jullie pas enkele maanden na de start van jullie problemen (jullie woning in) Peru verlaten hebben, blijkt geen daadwerkelijke vrees om door jullie belagers vermoord te worden. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Daarnaast kan er gewezen worden op een aantal bevreemdende elementen aangaande jullie verklaringen over jullie contacten met de politie naar aanleiding van jullie problemen in Peru. Zo verklaarde u dat, nadat jullie de eerste dreigbrief gekregen hadden, u niet wist dat [L.] naar de politie zou gaan. U stelde dat zij u pas van haar politiebezoek inlichtte nadat zij terug thuis was (CGVS [J.], p. 21). [L.] verklaarde daarentegen evenwel dat jullie voordien besproken hadden dat zij naar de politie zou gaan. U ging niet mee omdat u zich die dag niet goed voelde (CGVS [L.], p. 17). Dat [L.] in haar opmerkingen bij de notities van haar persoonlijk onderhoud haar verklaringen wijzigde en aangaf dat ze, in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen, niet aan u verteld had dat ze naar de politie ging omdat u er slecht uitzag (zie 'Opmerkingen bij notities [L.]'), kan niet overtuigen. Dit betreft immers louter een post factum verklaring. Voorts kan er betreffende het bezoek aan de politie naar aanleiding van de tweede dreigbrief nog opgemerkt worden dat het bijzonder bevreemdend overkomt dat u en [L.], toen jullie aangifte deden van de tweede dreigbrief, met geen woord gerept hebben over de eerste dreigbrief of over de voortdurende telefonische oproepen die [L.] sinds november 2019 te beurt vielen (CGVS [J.], p. 25). Er kan nochtans verwacht worden dat men een dergelijke gelegenheid zou aangrijpen om alle elementen die betrekking hebben op jullie problemen kenbaar te maken. Daarnaast stroken jullie verklaringen over jullie bezoek aan de politie nadat jullie een tweede dreigbrief ontvangen hadden niet. Zo verklaarde u dat u en [L.] op dezelfde dag samen naar het politiecommissariaat gingen om jullie aangifte te officialiseren. Daar kregen jullie de aangifte die jullie ter staving van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal neerlegden

(CGVS [J.], p. 13). Na deze dag gingen jullie niet meer naar de politie en hoorden jullie niets meer van hen (CGVS [J.], p. 13, 26 en 27). [L.] verklaarde eveneens dat jullie op de dag dat jullie de tweede dreigbrief gekregen hadden naar het politiekantoor zijn gegaan. Ze stelde evenwel dat er uitgelegd werd dat jullie die dag de aangifte nog niet mee zouden krijgen maar dat jullie vijf dagen later een kopie van jullie klacht konden komen ophalen. [L.] ging hierna nog verschillende keren naar het politiekantoor alvorens ze daadwerkelijk een kopie van jullie aangifte uitgereikt kreeg. Ze was er zeker van dat zij daar [in het politiekantoor] alleen was toen zij de aangifte ontving (CGVS [L.], p. 18 en 19). Gelet op deze vaststellingen kan er geen bewijswaarde meer gehecht worden aan de door jullie op het Commissariaat-generaal neergelegde aangifte aangaande de tweede dreigbrief die jullie ontvangen zouden hebben. Bovenstaande elementen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat jullie geen andere bewijzen neerlegden ter ondersteuning van de problemen met jullie afpersers. Zo toonden jullie de voortdurende telefonische oproepen niet aan. Ook van de eerste dreigbrief, die jullie ontvangen zouden hebben op 6 november 2019, legden jullie geen enkel (begin van) bewijs neer. In dit verband komt het overigens hoogst bevreemdend over dat u niet wist wat ermee gebeurd was. U wist weliswaar dat [L.] deze meegenomen had naar het politiecommissariaat maar u had geen enkel idee wat ze er daarna mee gedaan heeft (CGVS [J.], p. 25). Dit is niet meteen aannemelijk. Ook ter ondersteuning van de tweede dreigbrief legden jullie, gelet op de hierboven gedane vaststelling dat er geen waarde aan de door jullie neergelegde aangifte gehecht kan worden, geen documenten neer. Zo konden jullie onder meer geen foto's van de kogels of van de dreigbrief tonen (CGVS [J.], p. 29). Tot slot is het allerm minst aannemelijk dat jullie de aangifte die jullie zoon [E.] gedaan zou hebben naar aanleiding van de dreigbrief die hij gevonden zou hebben na jullie vlucht uit Peru, tot op heden, ofschoon de daarvoor voorziene termijn reeds ruimschoots overschreden is (CGVS [J.], p. 29; CGVS [L.], p. 20), niet neergelegd hebben. Dat jullie jullie problemen in Peru op geen enkele manier met (bewijskrachtige) documenten kunnen ondersteunen plaatst nogmaals vraagtekens bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie in Peru daadwerkelijk afgeperst en bedreigd werden en dat jullie bij een terugkeer naar Peru problemen zullen krijgen met dezelfde personen.

U verklaarde voorts dat u in Peru drie keer werd overvallen (CGVS [J.], p. 8, 13, 14 en 15). Deze incidenten deden zich voor in 2006, 2010 en december 2018. De eerste twee overvallen zijn evenwel te ver in de tijd gesitueerd om anno 2021 in uw hoofd nog een vrees voor vervolging of ernstige schade te rechtvaardigen, zeker gezien de drie door onbekenden gepleegde incidenten waarvan sprake geen verband houden met elkaar: waarschijnlijk was het toeval dat u overvallen werd en was u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats (CGVS [J.], p. 14-15). Betreffende het laatste incident in december 2018 legde u, ofschoon u flink werd toegetakeld (CGVS [J.], p. 14 en 15), geen enkel document ter ondersteuning van uw verklaringen neer. U bleef na dit voorval bovendien nog veertien maanden in dezelfde woning in Lima wonen, u volgde een opleiding en startte een nieuwe zaak (CGVS [J.], p. 8, 14 en 15). Volgens [L.] waren de diefstallen waarvan jullie het slachtoffer werden geen redenen om een asielerzoek in te dienen (CGVS [L.], p. 10). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer in dit verband nog problemen zal kennen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Betreffende uw stelling dat het in Peru overal heel gevaarlijk is en dat er een gebrek aan veiligheid is (CGVS [J.], p. 14 en 31), kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker deze status toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds

een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De identiteit en nationaliteit van u, [L.] en jullie kinderen, zoals aangetoond door jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten en uw rijbewijs, worden niet betwist. Dat u in Peru in behandeling was bij een psycholoog staat evenmin ter discussie. Dat uw zoon [E.] in 2012 overvallen werd staat niet meteen ter discussie. Gelet op het loutere feit dat [E.] tot op heden nog steeds in Lima woont, kan er hieruit wat jullie betreft evenwel allerm minst een beschermingsnood afgeleid worden. De overige opmerkingen bij de notities van jullie persoonlijke onderhouds werden mee in overweging genomen doch hebben geen weerslag op bovenstaande argumentatie

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van C.J.L.O. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lima (Peru) en bezit u de Peruaanse nationaliteit. U had een relatie met [J.E.G.Q.]. Jullie huwden nooit en zijn intussen uit elkaar, hoewel jullie nog steeds samenwonen. Jullie kregen samen drie kinderen. In Peru tiert de criminaliteit welig. Uw oudste zoon [E.] werd in 2012 op straat overvallen door een zekere [M.]. Omdat de politie u hierna niet hielp, gingen jullie op onderzoek uit en achterhaalden jullie de woonplaats van deze man. U gaf deze informatie door aan de politie. Uw klacht werd uiteindelijk genoteerd maar [M.] werd nooit gearresteerd. Een week na het incident tussen uw zoon en [M.] werd u op de markt uitgescholden door de tante van [M.]. Zij liet u verstaan dat u uw hele leven de gevolgen zou dragen van het feit dat u de informatie aan de politie had overgemaakt. Drie jaar later werd er een poging ondernomen om [E.] te bestelen. [M.] had hier evenwel niets mee te maken. Ook uw partner [J.] werd in het verleden slachtoffer van diefstallen en geweld. In 2018 werd hij tijdens een incident zwaar toegetakeld. Nadien kreeg hij een depressie en ging hij in behandeling voor zijn mentale problemen. In het midden van 2019 opende uw man een barbierszaak op de benedenverdieping van jullie woning in Puente Piedra, een noordelijke stadswijk van Lima. Op 6 november 2019 vond u een dreigbrief die onder de deur van deze zaak geschoven was. Hierin werd geëist dat jullie 1500 soles moesten betalen ter bescherming van de zaak. Jullie mochten de politie niet contacteren en moesten wachten op verdere informatie. Twee of drie dagen later werd u een eerste keer opgebeld. Een man vertelde u dat jullie moesten meewerken, dat jullie 1500 soles zouden betalen voor bescherming en dat ze op de hoogte waren van het reilen en zeilen in jullie gezin. Om de man af te schrikken zei u dat u de politie op de hoogte zou brengen. Hij begon u hierop te beledigen en u beëindigde de oproep. Diezelfde dag bleef u oproepen krijgen van hetzelfde telefoonnummer. U nam evenwel nooit op. U ging naar het politiecommissariaat in Puente Piedra om aangifte te doen van de bedreigingen. Hier werd u opgebeld door een ander voor u onbekend nummer. U nam op en herkende de stem van de man die u eerder al opgebeld had. De bedreigingen werden herhaald. U trachtte een agent aan te klampen maar werd niet geholpen. Er werd u gezegd dat er te weinig personeel was, dat u uw telefoonnummer moest veranderen en dat jullie maar camera's aan jullie woning moesten hangen. U keerde onverrichterzake huiswaarts en ontdeed zich van de dreigbrief. Uw zus N., die in Spanje woont, raadde jullie aan om het land te verlaten. Haar was immers hetzelfde overkomen. Jullie besloten haar raad op te volgen en begonnen de nodige voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Jullie besloten voorzichtig te zijn en het huis niet onnodig te verlaten. Jullie kinderen legden enkel nog examens af, maar gingen verder niet meer naar school. In de daaropvolgende weken werd u continu opgebeld door voor u onbekende nummers. U beantwoordde deze oproepen niet. Op 26 januari 2020 vond u een tweede dreigbrief in de barbierszaak. Opnieuw werd er een poging ondernomen om jullie af te persen. Ditmaal zaten er ook vier kogels in de enveloppe. Jullie belden de politie. Onmiddellijk kwamen er twee agenten

ter plaats[E.]Zij deden de nodige vaststellingen. Later die dag gingen u en [J.] naar het politiecommissariaat om de aangifte op te maken. Jullie konden deze vijf dagen later gaan ophalen. U ging hierna nog verschillende keren terug naar het politiebureau om een kopie van de aangifte te bemachtigen. Met uitzondering van de voortdurende telefonische oproepen gebeurde er nadien enkele weken niets. Op 17 februari 2020 verlieten u, [J.] en uw twee jongste kinderen, P. en S., het land. Daags nadien kwamen jullie aan in België. Op 2 maart 2020 verzochten jullie om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Peru vreest u om het leven gebracht te worden. U opperde dat [M.] en zijn familie achter jullie problemen zouden kunnen zitten en dat ze verantwoordelijk zouden kunnen zijn voor de poging tot afpersing en de bedreigingen die jullie in de maanden voor jullie vertrek uit Peru overkwamen. Drie of vier maanden na jullie vertrek uit Peru bracht uw oudste zoon E., die bij uw zus D. in het centrum van Lima woont, een bezoek aan jullie woning in Puente Piedra om er iets op te halen. Hij bleef er overnachten. De volgende morgen vond hij er een derde dreigbrief. [E.]deed hiervan aangifte bij de politie. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; de paspoorten van S. en P.; enkele schooldocumenten van uw zoon E.; en enkele opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud. U legde ook nog de twee aangiftes bij de politie neer, die uw (ex-)partner ook al had neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw (ex-)partner [J.E.G.Q.]. In het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

[...] [zie supra]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw twee jongste kinderen en aan de schoolloopbaan van uw oudste zoon, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen stelt dat de bedreigingen en afpersingen 'merkwaardig' zijn, stellen de verzoekende partijen niet te begrijpen wat hier tegenstrijdig en/of merkwaardig aan zou zijn. Zij betogen dat zij nooit hebben verklaard dat er effectief een rekeningnummer werd doorgegeven, hetgeen hen niet kan worden verweten. Dat de commissaris-generaal dit merkwaardig acht, is volgens hen geen gegrond argument om hun relaas in twijfel te trekken. De verzoekende partijen betogen tevens dat zij nooit hebben verklaard dat er 1500 dollar werd gevraagd, wel dat er 1500 soles werd gevraagd. Zij wijzen erop dat zij dit hebben gecorrigeerd nadat zij de notities van het persoonlijk onderhoud hadden gelezen. Zij menen dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt om hen als ongeloofwaardig af te schilderen.

Wat betreft hun belagers voeren de verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal niet ernstig is in zijn kritiek. Zij stellen dat: "Wat hadden verzoekende partijen dan moeten doen om de identiteit van hun belagers te achterhalen?! Zelf voor detective spelen?" Zij stellen dat zij deden wat zij konden, namelijk een klacht indienen bij de politie. Er kan van hen niet worden verwacht dat zij in het crimineel klimaat in

Peru, dat door de commissaris-generaal niet wordt ontkend, op eigen houtje een onderzoek zouden starten naar wie hen dreigbrieven stuurt en dreigtelefoontjes pleegt, aldus de verzoekende partijen. Zij betogen dat: *“Dit is een zeer pervers argument dat erg makkelijk neer te pennen is van achter een veilig bureautje, maar in de praktijk zou dit het einde van verzoekende partijen betekend hebben.”* Zij menen tevens dat hen niet kan worden verweten wie er precies wordt bedreigd en dat er met geen woord wordt gerept over E.

Vervolgens betogen de verzoekende partijen dat zij alle voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Zij menen dat de commissaris-generaal geen concrete argumenten aanhaalt waaruit zou blijken dat zij niet de waarheid hebben verteld over hun problemen en zijn redenering baseert op zijn subjectief aanvoelen. Zij wijzen erop dat zij wel nog moesten zien te overleven. Zij gingen enkel nog naar kleine winkels op enkele meters van hun huis en hun kinderen gingen niet meer naar school en werden enkel naar de examens gevoerd waar hun ouders op hen bleven wachten waarna zij onmiddellijk naar huis terugkeerden. Een verhuis naar een familielid was volgens de verzoekende partijen niet mogelijk: *“De enige familie die zij in Lima hadden, was de zus van tweede verzoekende partij, die in een twee slaapkamer woonst woonde en onmogelijk verzoekende partijen en hun kinderen kon herbergen.”* De verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal drogredenen aanhaalt om de weigeringsbeslissingen te rechtvaardigen.

Verder voeren de verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden zoekt die er geen zijn. Zij stellen dat: *“Verzoekende partijen hadden op voorhand afgesproken dat zij een klacht zouden neerleggen bij de politie als ze een dreigbrief zouden ontvangen. Op de dag dat tweede verzoekende partij effectief een klacht is gaan neerleggen, heeft zij dat niet gezegd aan eerste verzoekende partij omdat eerste verzoekende partij zich die dag niet goed voelde en tweede verzoekende partij haar niet nog meer zorgen wilde bezorgen. Verzoekende partijen begrijpen aldus niet waarop verwerende partij zich baseert om hun relaas in twijfel te trekken...”* De verzoekende partijen betogen dat de commissaris-generaal een subjectieve redenering hanteert en opsomt wat volgens hem ‘merkwaardig’ zou zijn om dit dan als een vaststaand feit te beschouwen en op basis van zijn subjectief aanvoelen hun relaas in twijfel te trekken. Dit getuigt volgens de verzoekende partijen van een gebrek aan kennis en inlevingsvermogen in de situatie waarin zij zich bevonden.

De verzoekende partijen begrijpen niet dat de commissaris-generaal stelt dat zij zouden kunnen terugkeren naar Peru zonder gevaar voor hun leven.

De verzoekende partijen wijzen erop dat zij er alles aan deden om alsnog in Peru te (over)leven. Zij dienden zelfs een klacht in bij de politie, doch tevergeefs. Zij stellen dat zij nergens anders naartoe konden en dat zij geen bescherming konden vragen bij hun autoriteiten. Zij betogen dat zij voor hun leven vrezen en dat: *“Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partijen”*.

De verzoekende partijen besluiten dat:

“Verzoekende partijen menen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partijen geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen menen dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen moeten in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partijen menen dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

5.2. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u in Peru behandeld werd voor een mentale problematiek. Ofschoon u aangaf concentratieproblemen te hebben en in België in behandeling te zijn bij een psycholoog legde u geen documenten in dit verband neer. U stelde voorts geen medicatie meer in te nemen. U verklaarde daarnaast dat uw psychologische behandeling in Peru goed geholpen heeft, dat u er een zeer moeilijke periode doormaakte maar dat u zich momenteel goed voelt (CGVS [J.], p. 11). U haalde dan ook geen elementen aan die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partijen. Eveneens laten zij nog steeds na de mentale problemen van verzoeker middels een medisch en/of psychologisch attest te staven.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partijen voeren aan dat zij door middel van dreigbrieven en dreigtelefoontjes werden afgeperst. Verzoeker werd tevens in 2006, 2010 en 2018 het slachtoffer van diefstallen. Hun oudste zoon werd in 2012 op straat overvallen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

6.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partij een reeks documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De paspoorten van de verzoekende partijen en hun kinderen S. en P., hun identiteitskaarten, verzoekers rijbewijs en de schooldocumenten van hun zoon E. tonen de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partijen en

hun kinderen aan en de schoolloopbaan van hun zoon E. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen rechtstreeks verband met de door hen aangehaalde vluchtmotieven.

Met betrekking tot de klachten die zij voorleggen, dient erop gewezen dat deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klachten of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat hun klachten inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Op zich volstaan deze klachten in deze stand van zaken dan ook niet teneinde de door de verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven concreet aannemelijk te achten.

Inzake de documenten over de psychologische behandeling van verzoeker in Peru, meer bepaald de verwijfsbrief naar een gespecialiseerde psychologisch gezondheidscentrum en de voorschriften voor de geneesmiddelen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij nood heeft aan bijkomende procedurele noden in de zin van artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit deze documenten niet dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts geven deze documenten enkel aan dat verzoeker in Peru behandeld werd voor psychologische problemen, maar laten geenszins toe een causaal verband te leggen tussen de vastgestelde psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud worden in onderhavig arrest in rekening gebracht.

Hoewel de verzoekende partijen zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. In de bestreden beslissingen onderzoekt de commissaris-generaal de verklaringen van de verzoekende partijen omtrent de beweerde problemen die zij in Peru stellen te hebben ondervonden wegens bedreigingen met afpersing. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partijen stellen te hebben gekend. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) het niet aannemelijk is dat de belagers van de verzoekende partijen hen zouden viseren door middel van dreigbrieven en dreigtelefoons teneinde hen af te persen, doch hen nooit effectief een rekeningnummer zouden hebben gegeven waarop de verzoekende partijen de afpersingssom zouden moeten storten, hoewel hun belagers wel zouden hebben aangegeven dat zij hen een dergelijk rekeningnummer zouden bezorgen. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud beiden verklaarden dat er van hen 1500 dollar werd geëist waar zij tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat het om 1500 soles ging. Dat zij in hun opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud ontkennen dat zij hebben verklaard dat van hen 1500 dollar werd gevraagd, doet hieraan geen afbreuk.

(ii) de verzoekende partijen geen enkel idee hebben wie hun belagers zijn en waarom zij worden geviséerd. Verzoeker verwijst slechts naar gelijkaardige zaken die in het nieuws kwamen. Verzoekster vermoedt dat de familie van M., die in 2012 hun zoon E. aanviel, achter de bedreigingen zou kunnen zitten doch zij heeft hier geen concrete aanwijzingen voor en heeft dit vermoeden nooit met verzoeker besproken. Dit klemt des te meer daar er in de dreigbrieven en de dreigtelefoons enkel over hun beide jongste kinderen werd gesproken en niet over hun oudste zoon E.

(iii) hoewel hun belagers hadden aangegeven dat zij hen wisten wonen, hun kinderen kenden en op de hoogte waren van hun dagelijkse gewoonten, de verzoekende partijen in hetzelfde huis bleven wonen, boodschappen gingen doen, hun kinderen examens lieten afleggen en de machines van hun confectiebedrijf konden verkopen. Evenmin veranderde verzoekster van telefoonnummer. Bovendien zouden de verzoekende partijen reeds op 6 november 2019 de beslissing hebben genomen hun land te

verlaten, doch zij bleven desalniettemin nog tot 17 februari 2020 in Peru. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven.

(iv) de verzoekende partijen uiteenlopende, onaannemelijke en onsamenvangende verklaringen afleggen over hun contacten met de politie naar aanleiding van beweerde bedreigingen met afpersing. Zo spreken zij elkaar tegen over het feit of verzoeker er al dan niet van op de hoogte was dat verzoekster na ontvangst van de eerste dreigbrief naar de politie zou gaan. Het is verder niet aannemelijk dat verzoekster bij haar aangifte na ontvangst van de tweede dreigbrief geen melding maakte van de eerste dreigbrief en/of van de dreigtelefoontjes die zij voortdurend zou hebben ontvangen. Tevens spreken de verzoekende partijen elkaar tegen over het moment waarop zij naar de politie gingen nadat zij de tweede dreigbrief hadden ontvangen en over het moment waarop zij de aangifte hiervan meekregen. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van de voorgelegde aangiftes.

(v) de verzoekende partijen verder geen andere documenten voorleggen ter staving van de voorgehouden bedreigingen van afpersing. Zo leggen zij niets voor ter staving van de dreigtelefoontjes, wist verzoeker niet aan te geven wat er met de eerste dreigbrief was gebeurd nadat verzoekster ermee naar de politie was gegaan, leggen geen van beide dreigbrieven voor, evenmin als foto's van de kogels of de dreigbrieven. Ook leggen de verzoekende partijen geen documenten voor ter staving van de derde dreigbrief die hun zoon E. na hun vertrek uit Peru zou hebben gevonden, hoewel E. hiervan aangifte zou hebben gedaan bij de politie.

(vi) de overvallen waarvan verzoeker in 2006 en 2010 slachtoffer werd, heden niet als actueel kunnen worden beschouwd. Betreffende de overval waarvan hij in 2018 slachtoffer werd, dient vastgesteld dat de verzoekende partijen hiervan geen documenten voorleggen, dat verzoeker nadien nog in Lima bleef wonen, een opleiding volgde en een nieuwe zaak opstartte, en dat verzoekster verklaarde dat deze overvallen niet de aanleiding vormden voor hun vlucht uit hun land van herkomst. Bovendien is slachtoffer worden van crimineel geweld op zich onvoldoende zwaarwichtig om in aanmerking te komen voor toekenning van internationale bescherming.

(vii) de aanval op verzoekers' oudste zoon E. in 2012 niet ter discussie staat, doch dat hieruit in hun hoofde geen nood aan internationale bescherming kan blijken daar E. intussen nog steeds in Lima woont.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij nooit hebben verklaard dat er effectief een rekeningnummer werd doorgegeven. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat zulks nergens wordt beweerd. Het is echter geheel onaannemelijk dat verzoekers' belagers van hen geld trachten af te persen, hiertoe drie dreigbrieven stuurden en naar verzoekster vele dreigtelefoontjes trachten te plegen doch hen geen enkele keer een rekeningnummer zouden verschaffen waarop de verzoekende partijen het gevraagde afpersingsgeld zouden kunnen overschrijven, hoewel in de dreigtelefoontjes wel zou zijn aangegeven dat een rekeningnummer zal worden doorgegeven. Dit betreft geenszins een verwijt aan de verzoekende partijen, doch is een vaststelling gebaseerd op een analyse van de context die de verzoekende partijen zelf hebben geschetst en de verklaringen die zij zelf hebben afgelegd. Verder blijkt dat de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud beiden stelden dat van hen 1500 dollar afpersingsgeld werd geëist, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat het om 1500 soles ging. Hoewel verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verder ook melding maakte van 1500 soles (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13), verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud telkens dat het om 1500 dollar ging. Dat de verzoekende partijen in hun opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud stellen dat zij nooit hebben verklaard dat hen 1500 dollar werd gevraagd maar wel 1500 soles, vormt niet meer dan het ontkennen van hun eerdere verklaringen en doet aan het voorgaande dan ook geen afbreuk. Ten dezen merkt de Raad op dat

rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verder kan wel degelijk van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij zich enige moeite zouden getroosten om te trachten te achterhalen wie hun belagers zijn. Temeer daar verzoekster het vermoeden oppert dat het om de familie van M. zou kunnen gaan, die hun oudste zoon E. in 2012 aanviel. Dat verzoekster geen concrete aanwijzingen heeft voor dit vermoeden en dat zij verder geen moeite deden om informatie over hun belagers te achterhalen, getuigt van een gebrek aan interesse en doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven. Dit klemmt des te meer daar verzoekster haar vermoeden over de betrokkenheid van de familie van M. nooit met verzoeker zou hebben besproken. In dit licht is het dan ook eens te meer onaannemelijk dat in de dreigbrieven en de dreigtelefoons wel over hun jongere kinderen werd gesproken maar niet over hun oudste zoon E. Ook hier dient erop gewezen dat dit geen verwijt aan de verzoekende partijen betreft doch slechts een vaststelling op basis van de door de verzoekende partijen geschetste context en hun verklaringen dienaangaande. Voorts wordt nergens van de verzoekende partijen verwacht dat zij detective zouden spelen en/of zelf een politieel onderzoek zouden voeren. Aangezien zij heden menen internationale bescherming te behoeven, kan echter wel redelijkerwijze worden verwacht dat zij minstens een poging zouden hebben ondernomen om de identiteit van hun belagers te achterhalen, al was het maar om een correcte inschatting te kunnen maken van hun situatie, *quod non*.

Wat betreft de voorzorgsmaatregelen die zij namen, komen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen dienaangaande. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig en doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen nog tot aan hun vertrek in hun woning in Lima bleven wonen, hoewel hun belagers hadden aangegeven dat zij hen wisten wonen, dat zij hun kinderen kenden en dat zij op de hoogte waren van hun dagelijkse gewoonten. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partijen verklaren dat zij reeds op 6 november 2019 de beslissing hadden genomen om Peru te verlaten en de paspoorten van verzoekster en hun kinderen reeds op 29 november 2019 werden uitgereikt. Waar de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op wijzen dat verzoeksters zus in een tweeslaapkamerwoning in Lima woont en dus onmogelijk hen en hun kinderen zou kunnen herbergen, wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde dat ook haar ouders, een andere zus en een broer van haar in Lima wonen (notities van het persoonlijk onderhoud [NPO] verzoekster, p. 4-5). Ook verzoeker heeft nog familieleden in Peru (NPO verzoeker, p. 5-6). Dat de verzoekende partijen geen andere keuze zouden hebben gehad dan in hun eigen huis in Lima te blijven tot aan hun vertrek, is dan ook allerm minst aannemelijk. Te dezen merkt de Raad tevens op dat verzoekster verklaart dat haar ouders probleemloos in Lima verblijven (NPO verzoekster, p. 4), hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen. Ook hun oudste zoon, die op het ogenblik van het voorgehouden relaas bij hen woonde, woont nog steeds in Lima bij zijn doopmeter, weliswaar in een andere wijk (NPO verzoeker, p.5, p.28, p.28). Voorts verklaart verzoeker dat de oudste zoon gestresst is door de situatie en niet vaak buiten komt, doch blijkt uit de verklaringen dat hij reeds zijn ouderlijke woning bezocht heeft alwaar de voorgehouden vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden. Dergelijke verklaringen zijn moeilijk verzoenbaar met het voorgehouden vluchtrelaas. Dit knelt des te meer daar verzoeker verklaard heeft dat hun zoon na hun vertrek uit Peru een nieuwe dreigbrief in de ouderlijke woning gevonden heeft en een klacht heeft neergelegd, doch laten verzoekers nog steeds na om hierover documenten bij te brengen.

In verband met het plan om naar de politie te gaan na ontvangst van de eerste dreigbrief stellen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat: *“Verzoekende partijen hadden op voorhand afgesproken dat zij een klacht zouden neerleggen bij de politie als ze een dreigbrief zouden ontvangen”* (eigen onderlijning). Verzoeker verklaarde nochtans dat hij er niet op voorhand van op de hoogte was dat verzoekster na ontvangst van de eerste dreigbrief naar de politie was gegaan (NPO verzoeker, p. 21), terwijl verzoekster beweert dat zij wel op voorhand hadden besproken dat zij naar de politie zouden gaan doch dat verzoeker niet meeging omdat hij zich niet goed voelde (NPO verzoekster, p. 17). Waar zij in hun verzoekschrift beweren dat zij op voorhand hadden afgesproken dat zij naar de politie zouden gaan indien zij “een” dreigbrief zouden ontvangen, kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partijen voorafgaand aan het ontvangen van de eerste dreigbrief zouden afspreken dat zij naar de politie zouden gaan indien zij ooit, hypothetisch een dreigbrief zouden ontvangen. Aldus komen zij niet verder dan het op gekunstelde wijze *post factum* trachten te verzoenen van hun eerdere, tegenstrijdige verklaringen.

Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Dat verzoekster niet heeft gezegd dat zij naar de politie ging nadat zij de eerste dreigbrief hadden ontvangen omdat verzoeker zich die dag niet goed voelde en zij hem niet nog meer zorgen wilde bezorgen, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan bezwaarlijk worden ingezien dat het feit dat verzoekster naar de politie zou gaan, verzoeker nog meer zorgen zou bezorgen nadat zij reeds de eerste dreigbrief hadden ontvangen. Het ontbreekt verzoekers' verweer dan ook aan logica, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Voor het overige komen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

6.6. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Peru zouden hebben gekend.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat

confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshande[L.] Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Ter terechtzitting wijzen de verzoekende partijen er weliswaar op dat de Peruaanse president de noodtoestand heeft uitgeroepen en het leger heeft opgeroepen om de criminaliteit in het land te helpen bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de criminaliteit in Peru niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en bovendien doorgaans doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Gelet op het voormelde, tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Peru een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS